

1

ПЪКЛОАЗ

Първото, което трябва да знаете за мен, е, че съм син на баща си. И когато дойдоха за него, аз постъпих така, както той ме помоли. Не плаках. Нито когато Обществото предаваше ареста по телевизията, нито докато Златните го съдиха, нито когато Сивите го обесиха. Майка ми ме удари заради това. Брат ми Кийран трябваше да бъде стойкът. Той беше по-големият, аз – по-малкият. Аз трябваше да съм ревлътото. Вместо това Кийран се разциври като момиченце, когато Малката Ео втъкна хемант в лявата работна обувка на баща ми и пак изтича обратно към татко си. Сестра ми Лиана го заоплакваше тихо до мен. Аз само гледах и си мислех, че е срамота, дето той танцуваше, когато умря, а не бе обул обувките си за танци.

На Марс гравитацията е слаба. Затова, за да се строши вратът, трябва да се дръпне човекът за краката. Това предоставят на близките.

Вътре в пържилника собствената ми воня нахлува в носа ми. Скафандърът е от някаква нанопластмаса и в него не е чак

такава жегата, каквато предполага названието му. Той ме изолира от глава до пети. Вътре нищичко не прониква. Нищо не се процежда и навън. Топлината – в никакъв случай. Най-гадното е, че не можеш да си избършеш потта от очите. Страшно люти, докато се просмуква през лентата за глава и ти се стича в петите. А как смърди, като плакаеш, за това да не отваряме дума. И няма как да не плакаеш. Налага ти се да лочиш тонове вода през тръбичката за пиене. Сигурно може да си сложиш катетър. Ние избираме вонята.

Чувам от комуникатора в ухото ми как сондърите от моя клан клюкарстват помежду си, докато се возят върху ноктоСондата. Сам съм в дълбокия тунел, яхнал машината с конструкция на титанична метална ръка, която рови и кърти земята. Аз контролирам нейните разтапящи скалите пръсти от седалката, монтирана като кобур върху сондата точно където трябва да е лакътят. Там пръстите ми, напъхани в контролиращите ръкавици, управляват многобройните, подобни на пипала, сонди на около деветдесет метра по-надолу, откъдето съм кашнал. Казват, че за да станеш Пъклолаз, пръстите ти трябва да се стрелкат бързо като огнени езици. Моите са още по-бързи.

Въпреки гласовете, кънтящи в ухото ми, аз съм сам в дълбокия тунел. Моето съществуване – това са вибрациите, ехото на дъха ми и жегата, толкова гъста и гадна, сякаш съм увит в тежко одеяло от вряла пикня.

Нова река от пот шурва под алената превръзка на челото ми, нахлува в очите ми и ги подлютява така, че стават червени досущ като ръждивата ми коса. Едно време се мъчех да бърша потта, но само напразно дращех по лицевото стъкло на моя пържилник. И още ми се иска да я избърша. След цели три години гъделичкането и лютенето на потта са си живо нещастие.

Корона от лампи облива стените на тунела край моето седло кобур в сярножълта светлина. Лъчите им помръкват, щом погледна нагоре към тънката вертикална шахта, която

издълбах днес. Над мен безценният хелий-3 блещука като теч-но сребро, но аз се вирам в сенките, оглеждам се за пъклени пепелянки, които, навити на кълбо в мрака, търсят топлината на моята сонда. Способни са да проникнат в скафандъра – прегризват обвивката и после гледат да се зароят там, където е най-топло, обикновено в корема ти, та да си снесат яйцата. Хапали са ме. Още го сънувам тоя звяр – черен и подобен на тлъст маслен ластар. Стават дебели колкото бут и дълги три човешки боя, но нас ни е страх от бебетата. Те не знаят как да разпределят отровата си. Също като мен, и техните предци са дошли от Земята, а после Марс и дълбоките тунели са ги видоизменили.

В дълбоките тунели е зловещо. Самотно. Реът на сондата не успява да заглуши гласовете на приятелите ми, до един по-възрастни. Не мога да ги видя на половин километър над мен в тъмното. Те копаят високо горе, близо до входа на прокарания от мен тунел, спускат се с въжета и куки и увисват по стените на тунела, за да се доберат до тънките жици хелий-3. Копаят с еднометрови сонди и поглъщат плявата. Тази работа също изисква шеметна сръчност на ръцете и краката, но онзи, който изкарва прехраната на бригадата, съм аз. Аз съм Пъклолазът. Такъв не може да стане кой да е – а по-млад от мен не помнят да е имало.

В мините съм от три години. Почваш на тринайсет. Щом си дорасъл да чукаш, значи си дорасъл и да бачкаш. Поне така заяви чичо Нарол. Само че аз се ожених едва преди шест месеца, та не знам защо го каза.

Ео танцува в мислите ми, докато се вирам в контролното табло и пъхам пръстите на ноктоСондата около една прясна жила, разтапям и изстъргвам скалата, за да изолирам минерала, без да го съсипя. Ео. Понякога ми е трудно да я назова наум другояче освен с името, с което я наричахме като деца.

Малката Ео – дребосъче, скрито под червена грива. Червена като скалата около мен – не истинско червено, а с цвета на ръжда. Червена като нашия дом – Марс. И Ео е на шестнайсет. Тя може и да е като мен, да произхожда от клан на Червени копачи – клан на песните, танците и пръстта, но сякаш е родена от въздуха, от етера, който свързва звездите в пъстра мозайка. Не че някога съм виждал звездите. Никой Червен от миньорските колонии не вижда звездите.

Малката Ео. Искаха да я омъжат, когато навърши четиринайсет – като всички момичета от клановете. Но тя започна да взема от намалените дажби и ме изчака да стана на шестнайсет, Венчалната възраст за мъжете, преди да увие ширита около пръста си. Знаела, че ще се оженим, каза ми тя, още когато сме били деца. Аз не знаех.

– *Задръж! Задръж! Задръж!* – подвиква сопнато чичо Нарол по канала за свръзка. – *Дароу, задръж бе, момче!*

Пръстите ми се вцепняват. Той е високо горе заедно с другите и следи напредъка ми в своя шлем.

– Какво се палиш? – питам с досада. Мразя да ме прекъсват.

– *Какво се палиш, пита Пъклолазчето* – киска се старият Барлоу.

– *Газов джоб, ето какво!* – тросва се Нарол. Той е Говорителят на нашата бригада от над двеста души. – *Задръж. Ще извикам сканБригада да провери подробностите, преди да ни вдигнеш във въздуха и да ни пратиш в пкъла.*

– Онзи газов джоб ли? Дреболия! – възкликвам. – Поскоро е газова пъпка! Ще се оправя с него.

– *Изкарал на сондата една година и вече се мисли за толкова печен, че може да различи главата си от задника!* – добавя ехидно старият Барлоу. – *Спомни си какво е казал нашият златен водач. Търпение и послушание, малкият! Търпението е най-добрата съставка на доблестта. А покор-*

ството – най-добрата съставка на човечността. Слушай по-възрастните!

Щом чувам тази епиграма, завъртам очи. Ако по-възрастните умееха онова, дето го върша аз, може би щеше да има за какво да ги слушам. Те обаче са ударени и в ръцете, и в главата. Понякога ми се струва, че им се иска и аз да съм същият като тях, особено на чичо ми.

– Тъкмо съм се развихрил – казвам. – Ако според вас там има газов джоб, мога да скоча и да го сканирам ръчно. Нищо работа. Няма да се разтакавам.

Сега ще почнат да опяват, че трябва да съм предпазлив. То пък те като са били предпазливи, все едно това им е помогнало с нещо. Не сме печелили Лавър от паметивека.

– *Искаш Ео да овдове ли?* – хили се Барлоу и гласът му пращи в ухото ми. – *Аз не възразявам. Сладуранка е тя. Забий сондата в тоя джоб, а нея ми я остави на мен. Може да съм дебел дъртак, ама мойта сонда още я бива да копа.*

Двеста сондъори горе избухват в смях. Стисвам контролните уреди и кокалчетата ми побеляват.

– *Слушай чичо Нарол, Дароу. По-добре да отстъпим, докато все още получаваме данни* – додава брат ми Кийран. Той е три години по-голям от мен и затова се мисли за мъдрец и си въобразява, че знае повече. Освен от предпазливост от нищо друго не разбира. – *Ще има време.*

– Време? Дявол да го вземе, това ще се проточи с часове! – солвам се. Всичките са против мен. Всичките бъркат и въобще не загръват, че от Лавъра ни дели само един дързък ход. Нещо повече, те се съмняват в мен. – Нарол, държиш се като страхливец.

От другата страна млъкват.

Наречеш ли някого страхливец, той надали би ти съдействал на драго сърце. Не биваше да го казвам.